

Operation Decisive Storm

Rättfärdigandet av GCC-ländernas militära intervention i
Jemen

Emelie Olofsson

Abstract

Due to the civil war in Yemen, a Saudi-led operation was established on 26 March 2015 in Yemeni territory. The intervention, called "Operation Decisive Storm," was legitimized by the UN as a military intervention at the request of Yemeni President Abdrabuh Mansour Hadi. This thesis aims to examine the grounds on which Operation Decisive Storm has justified and the underlying factors that could form the basis for the Saudi-led coalition's legitimization of the operation in Yemen. Based on the security and solidarity theory, with focus on Intervention by Invitation, Vedung's descriptive analysis of ideas shows that the intervention was justified mainly based on three arguments. That 1) president Hadi had asked for help, 2) the conflict threatened regional and international security and peace, and 3) the coalition felt obliged to protect the Yemeni people and their government. The essay also shows, based on realism, that the countries had other or additional intentions to intervene in Yemen. With Vedung's descriptive and functional analysis of ideas, the coalition has proven to have moderated based on the state's self-interest. The intervention interprets as having been carried out because the countries were interested in strengthening their position of power in the international community.

Nyckelord: rättfärdigande av militära interventioner, Operation Decisive Storm, Intervention by Invitation, Jemen.

Antal ord: 9907

Innehållsförteckning

1	Inledning.....	1
1.1	Bakgrund.....	1
1.2	Problemformulering.....	2
1.3	Syfte & Frågeställningar.....	3
1.4	Avgränsningar.....	4
1.5	Definitioner.....	4
2	Litteraturoversikt.....	6
2.1	Den franska interventionen i Mali.....	6
2.2	Den ryska interventionen i Ukraina.....	7
2.3	Sammanfattning.....	7
3	Teoretiskt ramverk.....	9
3.1	Säkerhetsteorin.....	9
3.1.1	Kritik.....	10
3.2	Solidaritetsteorin.....	11
3.2.1	Intervention by Invitation.....	12
3.2.2	Kritik.....	13
3.3	Realism och internationella relationer.....	14
3.3.1	Kritik.....	15
4	Idéanalys.....	16
4.1	Vedungs beskrivande idéanalys.....	16
4.2	Vedungs förklarande/funktionella idéanalys.....	17
4.3	Operationalisering.....	18
5	Material.....	20
6	Analys.....	22
6.1	På vilka grunder har Operation Decisive Storm rättfärdigats?.....	22
6.1.1	Säkerhetsteorin.....	22
6.1.2	Solidaritetsteorin och Intervention by Invitation.....	25

6.2	Vilka bakomliggande faktorer finns till rättfärdigandet av interventionen?	28
6.2.1	Realismen som bakomliggande faktor	29
7	Slutdiskussion	32
7.1	Hur har GCC-länderna framställt konflikten i Jemen för att möjliggöra rättfärdigandet av "Operation Decisive Storm"?	32
7.2	Vilka bakomliggande faktorer skulle enligt realismen ha kunnat ligga till grund för framställningen, och rättfärdigandet, av insatsen?	34
7.3	Avslut	35
8	Referenser	36

1 Inledning

Med anledning av inbördeskriget i Jemen inrättade Förenta nationerna (FN) den 26 mars 2015 en militär intervention på jemenitiskt territorium (Ruys – Ferro 2016: 61). Ingripandet benämns vid ”Operation Decisive Storm” och legitimerades främst på begäran av Jemens president Abdrabuh Mansour Hadi (ibid.). Trots att operationen vid tillfället inte givits samtycke av FN:s säkerhetsråd, intervenerade koalitionen *Gulf Cooperation Council* (GCC-länderna) i Jemen, med oväntat få invändningar från omvärlden (ibid.). Inledningsvis utgjordes den på pappret legitima interventionen av en intensiv flygkampanj (Hedendahl 2020: 38). Budskapet som framgick var att flygkampanjen och interventionen i sig avsåg att skydda civilbefolkningen i Jemen och den legitima regeringen från att ersättas av ”Huthierna” (anhängare till den politisk-religiösa rörelsen Ansar Allah som sedan länge strävat efter ökat självbestämmande i norra Jemen). Länder som bidrog till flygkampanjen var Egypten, Marocko, Jordan, Sudan, Kuwait, Förenade Arabemiraten, Qatar och Bahrain. Även USA, Storbritannien och Frankrike bidrog till interventionen, men med andra medel (ibid.).

För att rättfärdiga en policy har den framställning och säkerhetisering av fenomenet eller problemet oerhörd makt (Olsson 1997: 34). Beroende på om ett fenomen, i detta fall konflikten i Jemen, framställs utifrån termer av ”humanitär kris”, ”kaos” eller ”mänskligt lidande” kommer vissa åtaganden uppfattas mer legitima än andra. Språk och idéer (o)synliggör, kategoriserar och rättfärdigar det som anses rätt och rimligt att handla utefter. En situation eller ett fenomen har alltså ingen given betydelse i sin natur, utan får betydelse utifrån hur det representeras (ibid.).

1.1 Bakgrund

Inbördeskriget i Jemen grundar sig i en konflikt mellan den politisk-religiösa rörelsen Ansar Allah och den jemenitiska regeringen (Hedendahl 2020: 38). När

det talas om konflikten i Jemen nämns ofta "Huthi" eller "Huthirebellerna". Huthi är en benämning för rörelsen Ansar Allah och "huthier" eller "huthirebeller" är dess anhängare (Ruys – Ferro 2016: 62-64). Rörelsen är i grund och botten en shiamuslimsk politisk rörelse som hävdar att de kämpar för rättigheter de ännu inte fått uppfyllda (ibid.).

Strider mellan huthi och den jemenitiska regeringen har pågått sedan 2004 när huthi-ledaren Hussein Badr al-Din al-Huthi dödades under en regeringsoperation (Ruys – Ferro 2016: 63-65). På bakgrund av hans död inleddes ett väpnat uppror mot Jemens sittande president Ali Abdullah Saleh. Upproret grundades i politiskt och ekonomiskt missnöje, men övergick i vapenvila 2010. Missnöjet bestod dock och fick uttryck under den arabiska våren 2011, som resulterade i att Saleh fick avgå. En ny president vid namn Abdrabuh Mansour Hadi tillsattes för att minska maktvakuumet, men utan resultat. Splittringen i regeringsstyrkorna resulterade i en försvagad statsmakt vilket huthi använde till sin fördel när de startade en statskupp 2014. På hösten ockuperades Jemens huvudstad Sana av den huthi-ledda offensiven, vilket i sin tur utlöste krig. Jemens president Abdrabuh Mansour Hadi hann precis innan sin flykt till Saudiarabien sända ett brev till stater i närområdet med inbjudan till intervention, vilket är ett av dokumenten som uppsatsen åsyftar behandla (ibid.).

1.2 Problemformulering

Beroende på hur det problem som staten ställs inför representeras och problematiseras kommer, som ovan nämnt, vissa åtaganden uppfattas mer legitima än andra (Reus-Smit 2013: 313). Operation Decisive Storm rättfärdigades främst som en militär intervention på begäran av Jemens regering, vilket med andra ord kan förklaras som att interventionen fick stöd av den internationella doktrinen "Intervention by Invitation" (Ruys – Ferro 2016: 61). Att rättfärdiga en insats med stöd av doktrinen har den senaste tiden setts återkommande i internationell politik (ibid.). Två exempel på interventioner som fått stöd av Intervention by Invitation är den franska interventionen i Mali (2013) och den ryska interventionen i Ukraina (2014) (ibid: 62). Båda interventioner har, genom

tidigare forskning, visat sig haft andra eller ytterligare avsikter med att intervensera än de som presenterats och framställts vid rättfärdigandet av insatsen (ibid.). På bakgrund av detta skulle, hypotetiskt sett, GCC-länderna också kunnat haft andra eller ytterligare avsikter med att intervensera i Jemen, vilket är vad uppsatsen ämnar undersöka.

1.3 Syfte & Frågeställningar

Med utgångspunkt i ovan angivna inledning och problemformulering åsyftar denna uppsats att 1) utifrån säkerhetsteorin och solidaritetsteorin undersöka hur den Saudi-ledda koalitionen (GCC-länderna) framställt konflikten i Jemen för att rättfärdiga en militär intervention, samt 2) utifrån realismen undersöka vilka bakomliggande faktorer som kan ligga till grund för insatsen. I enlighet med första delen av uppsatsens syfte ämnar president Abdrabuh Mansour Hadis inbjudan till intervention, koalitionen svar på presidentens vädjan om hjälp, samt FN:s resolution att kritiskt granskas. Metoden som avser behandla materialet och resultera i en redogörelse för rättfärdigandet av Operation Decisive Storm är Vedungs beskrivande idéanalys. Vidare, i enlighet med andra delen av uppsatsens syfte, ämnas teorin om realismen att utgöra det huvudsakliga materialet. Med syftet att identifiera potentiella bakomliggande faktorer till Operation Decisive Storm ämnar teorin, tillsammans med ovanstående material, att granskas med hjälp av Vedungs förklarande/funktionella idéanalys. Mot bakgrund av detta avses nedanstående frågeställningar att besvaras:

1. Hur har GCC-länderna framställt konflikten i Jemen för att rättfärdiga ”Operation Decisive Storm”?
2. Vilka bakomliggande faktorer skulle enligt realismen ha kunnat ligga till grund för framställningen, och rättfärdigandet, av insatsen?

1.4 Avgränsningar

Uppsatsen är avgränsad till att behandla den Saudi-ledda koalitionen (GCC-ländernas) intervention ”Operation Decisive Storm” i Jemen. Operationen utgör uppsatsens analysobjekt på bakgrund av att interventionen var den första att rättfärdigas efter att president Hadi begärt internationell hjälp till landet (Ruys – Ferro 2016: 61). Valet av intervention stärktes även av att operationen är avslutad och tillhör historien, vilket skapar förutsättningar för undersökningen. Det anses lättare att analysera och undersöka ett fenomen som inte är pågående. Bevisen för hur Operation Decisive Storm rättfärdigades finns att ta del av i FN:s databas, vilket förenklar analysprocessen och bidrar till trovärdighet och validitet.

Att uppsatsen är avgränsad till att behandla rättfärdigandet av Operation Decisive Storm leder även till avgränsningen och fokus vid GCC-länderna. Konflikten i Jemen har pågått under lång tid och flertalet aktörer har påverkat den (Ruys – Ferro 2016: 61). Att redogöra för samtliga delar av konflikten och alla dess inblandade aktörer skulle bidra till en mycket omfattande analys med ett annat syfte. Därför fokuseras uppsatsen vid GCC-ländernas, och endast GCC-ländernas framställning av konflikten i Jemen och FN:s rättfärdigande av insatsen.

Med avseende på GCC-ländernas förslag till intervention och FN:s rättfärdigande av insatsen fokuseras även uppsatsen vid doktrinen ”Intervention by Invitation”. Detta beror på, precis som framställts ovan, att Jemens president Abdrabuh Mansour Hadi via ett brev bjudit in till intervention. Denna avgränsning bidrar till precision och reliabilitet genom hela uppsatsen.

1.5 Definitioner

Gulf Cooperation Council (GCC-länderna)

GCC-länderna, även kallat den Saudi-ledda koalitionen, består av staterna Saudiarabien, Förenade Arabemiraten, Bahrain, Qatar, Kuwait och Oman (Secretariat General of the Gulf Cooperation Council).

Humanitär intervention kontra militär intervention

Den humanitära interventionen har definierats olika i litteraturen och utvecklats med tiden (Ruys – Ferro 2016: 61). Denna uppsats grundar sig i *International Commission on Intervention and State Sovereignty* (ICISS) definition av begreppet, som menar att en humanitär intervention kan bestå av både militära och icke-militära medel (ICISS 2001: §1.37-1.38). Alltså är en militär intervention enligt kommissionen också en humanitär intervention.

För att undanvika missförstånd gällande begreppen har ICISS valt att inte bruka begreppet ”humanitär intervention” utan benämner en intervention med militära medel som en ”militär intervention med skyddande humanitära motiv” (ICISS 2001: §1.37-1.38). Av den anledningen benämns heller inte Operation Decisive Storm som en humanitär intervention genom uppsatsen, utan som en militär sådan. Uppsatsen ger dock utrymme för ett undantag – i teoridelen om solidaritetsteorin. Solidaritetsteorin ger perspektiv på humanitära interventioner och lämnar definitionen av begreppet utanför. Därför är det av vikt att tydligt klargöra symmetrin mellan en militär intervention och en humanitär intervention. Enligt ICISS är en militär intervention en humanitär intervention (ibid.).

2 Litteraturöversikt

För att med sin studie kunna bidra till forskningsfältet är det av betydelse att vara kumulativ i sin forskningsprocess, alltså utveckla och fylla igen de hål som tidigare forskare lämnat därhän (Esaiasson mfl. 2020: 20). Av anledningen att forskningens huvudsakliga uppgift är att vara samhällets spjutspets till ny kunskap, är det viktigt att som forskare (eller uppsatsförfattare) ta del av tidigare forskning och utveckla den därefter (ibid.). Eftersom denna uppsats fokuserar på rättfärdigandet av interventionen Operation Decisive Storm och de bakomliggande faktorerna till legitimeringen är det relevant att redogöra för hur tidigare interventioner rättfärdigats. Interventionerna som valts att behandlas i avsnittet är den franska interventionen i Mali (2013) och den ryska interventionen i Ukraina (2014). Gemensamt för interventionen i Mali, interventionen i Ukraina och interventionen i Jemen är att samtliga har legitimerats på begäran av den drabbade staten, alltså med stöd av doktrinen Intervention by Invitation (Ruys – Ferro 2016: 61).

2.1 Den franska interventionen i Mali

Liksom interventionen i Jemen rättfärdigades insatsen i Mali på bakgrund av doktrinen Intervention by Invitation (Ruys – Ferro 2016: 61). Malis president bad det internationella samfundet om hjälp och det solidariska samfundet agerade därefter (Stigall 2015: 11-12). Författare Dan E. Stigall har på liknande sätt som denna uppsats åsyftar att göra, redogjort för alternativa bakomliggande faktorer till rättfärdigandet av interventionen i Mali (ibid: 23-29). Han kommer i sin studie fram till att solidaritetsteorin troligtvis varit avgörande vid rättfärdigandet av interventionen i Mali. Frankrike påstås främst ha ingripit åsyftat att hjälpa och skydda Mali, precis som GCC-länderna i Jemen. Utöver detta menar han även att Frankrike, som tidigare kolonialmakt troligtvis haft ett egenintresse av att interagera i Mali och sätta staten i beroendeförhållande till stormakten (ibid.).

2.2 Den ryska interventionen i Ukraina

På liknande sätt som den franska interventionen i Mali har undersökts, har även den ryska interventionen i Ukraina studerats. Författaren och juristen Marissa A. Mastroianni redogör i sin artikel för Rysslands rättfärdigande av interventionen (A. Mastroianni 2016: 647-648). Det första argumentet beskriver att Ryssland ingrep på uppdrag av etniska ryssar på Krim (ibid: 649). Det fanns enligt Ryssland ett verkligt hot mot säkerheten för ryssarna i Ukraina, vilket rättfärdigade en insats med avseende på självförsvar. Det andra argumentet handlade om att Ryssland hade fått samtycke från den ukrainska regeringen att intervensera (Intervention by Invitation) (ibid: 650-651). Ryska myndigheter hävdar att Janukovitj skrivit ett brev strax efter att han behövt fly från landet på grund av oroligheterna. I brevet bad han Ryssland att ingripa i Ukraina och återta kontrollen över staten och tysta demonstranterna (ibid.). Det tredje argumentet grundar sig i Rysslands självbestämmande i att få intervensera och stötta ryssarna på Krim (ibid: 651-652). Eftersom en huvudsaklig princip i FN-stadgan är rätt till självbestämmande argumenterade ryssarna för att folket i Ukraina inte hade rätt till detta och på så sätt behövde hjälp att tillgodose dessa rättigheter (ibid.).

Rysslands rättfärdigande av interventionen i Ukraina speglar däremot inte hela sanningen anser A. Mastroianni (2016: 658-659). Hon menar att det finns bakomliggande faktorer till att interventionen rättfärdigats. Faktorer som har osynliggjorts i den officiella legitimeringen av insatsen. A. Mastroianni skriver att Ryssland alltid har haft ett mycket stort egenintresse i Ukraina som stat och att det troligtvis är den största anledningen till att interventionen ägde rum (ibid.).

2.3 Sammanfattning

Sammanfattningsvis tenderar de två tidigare interventionerna att ha haft andra eller ytterligare avsikter med att intervensera än vad som framställts vid rättfärdigandet. Avsikterna kan sammantaget tolkas grunda sig i staternas egenintressen, att sätta den drabbade staten i en beroendeställning till sig själva eller att kunna dra nytta av

stödet i framtiden. Oavsett väcker forskningen intresse för att vidare studera rättfärdigandet av militära interventioner utomlands.

3 Teoretiskt ramverk

Uppsatsens teoretiska ramverk kommer att utgöras av *säkerhetsteorin*, *solidaritetsteorin* (med fokus på *Intervention by Invitation*), samt *realismen*. I enlighet med uppsatsens syfte ämnar den första frågeställningen, på vilka grunder insatsen har rättfärdigats, att besvaras genom att föra säkerhetsteorin och solidaritetsteorin över analysammanhanget. På liknande sätt ämnar uppsatsens andra fråga, vilka bakomliggande faktorer finns till rättfärdigandet av interventionen, att besvaras genom att föra teorin om realismen över analysammanhanget. Vad de tre teorierna påstår och antar om verkligheten, samt varför de utgör analysverktyg för två olika frågor redogörs för och diskuteras i de olika avsnitten nedan.

3.1 Säkerhetsteorin

Denna uppsats utgörs av Köpenhamnsskolans syn på säkerhetsteorin. Skolan menar att ett säkerhetshot skapas genom att ett fenomen begreppsliggörs som ett hot, vilket kallas för att "säkerhetisera" (Buzan mfl. 1998: 26). Med andra ord kan säkerhet förstås som en självreferenspraxis – ett fenomen eller en idé blir en fråga om säkerhet eftersom problemet begreppsliggörs och därefter uppfattas som ett sådant. Det behöver inte nödvändigtvis finnas ett objektiva hot ifråga (ibid: 28). Säkerhetsteorin har valts att återopas som teori till uppsatsens första frågeställning på bakgrund av att Köpenhamnsskolans syn på säkerhet och säkerhetisering tydligt går att knyta an till hur stater framställer konflikter för att rättfärdiga militära interventioner utomlands. Teorin ämnar även att belysas i uppsatsens andra analysdel gällande de bakomliggande faktorerna till rättfärdigandet av insatsen, men används då mer som en koppling till den för frågan huvudsakliga teorin – realismen.

För att lyckas ”säkerhetisera” ett fenomen som ett hot och omsätta teorin i praktiken krävs att framställningen accepteras av en relevant publik (Buzan mfl. 1998: 26–31). I en demokrati handlar detta ofta om att övertyga parlamentet, eller i en enpartistat – partikongressen. Ofta säkerhetiserar makthavare ett fenomen som ett hot i syfte att kunna vidta åtgärder som i framtiden skyddar den enskilda staten (ibid.). Donald Trumps försök att bygga en mur vid gränsen till Mexiko kan exempelvis ses som ett sätt att rättfärdiga ett framtida hot (Garcia 2019: 577). Aktörer som säkerhetiserar problemen besitter ofta hög status, vilket förenklar processen att nå ut till en bred och förtroendetagande publik. Exempel på dessa aktörer är myndigheter, vetenskapsmän och i allra högsta grad – politiker (Buzan mfl. 1998: 17). Då denna uppsats åsyftar att analysera hur Operation Decisive Storm rättfärdigats är politikernas säkerhetisering, eller framställning, av problemet i Jemen av yttersta vikt att behandla.

Enligt Köpenhamnskolan innebär en säkerhetisering att den politiska beslutsprocessen flyttas bortom den vardagliga ”dag-till-dag-politiken” till en så kallad ”undantagspolitik” där tidigare politiska regler sätts inom parentes (Buzan mfl. 1998: 28). Det finns flera historiska exempel på hur den politiska beslutsprocessen säkerhetiserats och flyttats bortom den vardagliga dag-till-dag-politiken. Ett mycket aktuellt exempel som illustrerar detta väl är coronapandemin. Pandemin inramades som ett exceptionellt hot som krävde utomordentliga åtgärder. Detta resulterade i att tidigare politiska regler fördes bortom den vardagliga politiken och ersattes av en legitimerad undantagspolitik där utgångsförbud bland annat beslutades möjligt (ibid.).

3.1.1 Kritik

I enlighet med uppsatsens syfte kritiseras Köpenhamnskolan i detta avsnitt utifrån två håll. Den första kritiken riktar sig mot säkerhetsteorins fokus på elitaktörer (McDonald 2008: 574). Matt McDonald menar att Köpenhamnskolan nästintill uteslutande fokus på elitaktörer bidrar till att flera fall av säkerhetiseringen missas (ibid.). Som svar på kritiken menar Buzan m.fl (1998) att ett fokus på elitaktörer ska förstås som ett naturligt resultat av att de besitter mest makt och därmed kan uppnå mest framgångsrika säkerhetiseringar. Den andra kritiken handlar om att

Köpenhamnsskolan inte lyckas förklara varför vissa säkerhetsiseringsförsök lyckas och andra inte, vilket också är av vikt vid en kritisk analys (Stengel 2019: 295-298). Till detta argument finnes i litteraturen inget motargument.

3.2 Solidaritetsteorin

Solidaritetsteorin härstammar från *Just War Tradition* om att krig endast kan rättfärdigas under specifika förhållanden (*jus ad bellum*) (Wheeler 2002: 33-34). Traditionen har funnits länge och används än idag för att diskutera rättfärdigandet av humanitära interventioner och de regler som används under krig (*jus in bello*) (Silverstone, 2018). Stater bör i första hand skydda sina egna medborgare, men finns inte tillräckliga resurser för detta ändamål kan en humanitär intervention komma att bli legitim (ibid.).

Nicholas J. Wheeler, professor i internationell politik, menar att rättfärdigandet av humanitära interventioner har förändrats sedan år 1945 (Wheeler 2002: 1-2, 27-28). Innan andra världskriget genomsyrades det internationella systemet av pluralism och suveränitetsprincipen. Den egna staten värderades högst och ingen fick lov att inkräkta på statens politiska rum. Sedan krigets slut har solidaritetsprincipen vuxit sig större och fått genomkraft i internationell politik. Behovet av och ansvaret för att tillgodose alla människors mänskliga rättigheter har fått stor bäring på politiken och påverkat de internationella relationerna. Att genomföra en humanitär intervention, som enligt ICISS görs synonymt med en militär intervention (ICISS 2001: §1.37-1.38), skulle enligt Wheeler kunna vara det enda sättet att hantera en regim som strider mot de mänskliga rättigheterna och skydda dess befolkning. Wheeler refererar till Raymond John Vincent, en engelsk forskare inom internationella relationer, som argumenterar för att det internationella samfundet bär ansvar för att intervensera humanitärt om en regim eller andra grupper utövar våld mot sin befolkning och på så sätt kränker de mänskliga rättigheterna (ibid.). Han refererar även till Michael Walzer, och hans idé om att stater som begått folkmord, brott mot mänskligheten eller krigsförbrytelser inte bör kunna skydda sig bakom suveränitetsprincipen (Vincent 1986: 127). Det bör finnas en undantagspolitik vid dessa tillfällen. Wheeler fastslår genom sin teori att skyddet

för de mänskliga rättigheterna väger tyngre än suveränitetsprincipen och på så sätt rättfärdigas humanitära interventioner som en sista utväg för att få stopp på mänskligt lidande (Wheeler 2002: 1-2).

3.2.1 Intervention by Invitation

Åsyftat att Operation Decisive Storm utåt sett rättfärdigats på bakgrund av inbjudan till intervention från president Hadi är det av vikt att redogöra för vad doktrinen ”Intervention by Invitation” innebär. Folkrättsdoktrinen stöds av FN-stadgans undantagspolitik och utgår ideologiskt sett från solidaritetsteorin (Wheeler 2002: 1-2).

I artikel 2(4) i FN-stadgan framgår att alla medlemsländer i FN ska avhålla sig från våld, både vad gäller inom och utom staten (FN-förbundet). Artikel 2(1) beskriver även alla staters skyldighet att respektera andra staters suveränitet, men med två undantag. Våldsanvändning är accepterat vid 1) självförsvar och 2) då FN beslutar om att intervensera i ett land där regeringen inte kan, eller vill, tillgodose sina medborgares mänskliga rättigheter (ibid.). FN:s rättfärdigande av en militär intervention kan baseras på olika angelägenheter där inbjudan från den drabbade staten kan ses som ett (Kenny – Butler 2019: 138).

Intervention by Invitation har bekräftats på två sätt: genom FN-resolutioner och rättspraxis från Internationella domstolen i Haag (ICJ) (Kenny – Butler 2019: 139). Kenny och Butler presenterar i sin artikel (2019) flera historiska exempel på när FN och Internationella domstolen rättfärdigat en militär intervention med stöd av Intervention by Invitation. Liksom Wheeler skriver, menar Kenny och Butler att suveränitetsprincipen gjorts mindre dominant genom åren och den internationella politiken gällande militära interventioner tydligt har förändrats till att bli mer solidarisk. Det har dock inte presenterats några begränsningar för hur grunderna till en inbjudan får lov att se ut. Kenny och Butler menar att stater inte bör kunna begära militär hjälp på vilka grunder som helst, vilket de enligt internationell rätt heller inte kan (ibid.). Villkoren för när en militär intervention får rättfärdigas på inbjudan av den drabbade statens regering presenteras nedan.

Den regering som begär hjälp måste samtycka till åtagandet för att interventionen ska få legitimeras, och för att samtycket ska anses legitimt krävs att interventionen inte inskränker på den drabbade statens rätt till självbestämmande (Kenny – Butler 2019: 142). Det är även ett krav att den intervenerande aktören är legitim, vilket menas att staten eller staterna fått legitimt godkännande av FN. En enskild stat har inte rätt att intervensera på inbjudan av den drabbade regeringen utan internationellt tillstånd (ibid: 142). Ett ytterligare krav för att kunna begära hjälp är att den drabbade regeringen har effektiv kontroll över staten. Med det menas att staten anses legitim av invånarna och att hela staten tillsammans utgörs av ett hot, inte den enskilde statsmakten eller makthavaren (ibid: 143). Att rättfärdiga en militär insats på begäran av den enskilda staten har alltså sina begränsningar (ibid.). Dessa begränsningar och krav kommer att användas som analysverktyg för att behandla uppsatsens andra frågeställning, vilka de bakomliggande faktorerna till insatsen är.

3.2.2 Kritik

En kritik som riktats mot solidaritetsteorin är Oliver Ramsbothams argument om att krig inte hänförs på samma sätt som förr (Ramsbotham 1997: 445-446). Kriegen och interventionerna har förändrats, vilket innebär att solidaritetsteorin behöver rekonstrueras och moderniseras den med. Han menar att humanitära interventioner och teorin om hur de bör rättfärdigas behöver innefattas av fler aspekter där bland annat krigsförbrytelser och bistånd kommer till uttryck. Han förklarar ytterligare vikten av att skapa en internationell mekanism för att som utomstående part kunna skydda en stats befolkning från dess regim (ibid.). Kritiken som Ramsbotham riktar mot teorin offentliggjordes år 1997, innan den folkrättsliga principen *Responsibility to protect* (R2P) inrättades av FN (Kenny – Butler 2019: 136-137). Principen anses grunda sig i solidaritetsteorin och handlar om att beskydda sina medborgare från folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser (Hyllienmark 2013). Principen tillsattes av kommissionen *International Commission on Intervention and State Sovereignty* (ICISS) med syftet att ta fram ett förslag för hur FN kan agera när det råder en mellanstatlig intressekonflikt (ibid.), vilket det i Jemen gör. Principen skulle kunna ses som ett svar på, och ett åtagande till, Ramsbothams kritik.

3.3 Realism och internationella relationer

Realismen ämnar användas som teoretiskt verktyg när uppsatsens andra frågeställning ska komma att behandlas. Detta åsyftat att internationellt samarbete enligt teorin handlar om maktrelationer och maktstrukturer (Tallberg 2014: 210). Stater och institutioner arbetar endast för att upprätthålla redan existerande maktstrukturer i världen, vilket motsäger solidaritetsteorin om att stater agerar för att hjälpa. Teorin skulle därför kunna bevisas som en bakomliggande förklaring till att länderna valt att intervensera i Jemen (Tallberg 2014: 210). Enligt realismen fungerar internationella organisationer och institutioner inte som neutrala instrument för internationellt samarbete, utan främjar istället staters egenintressen. Detta anses bero på att starka stater har mest inflytande i den internationella beslutsprocessen (ibid.).

Enligt realismen råder det anarki i det internationella samfundet där staten anses vara den viktigaste aktören (Bell 2017: 2). Stater befinner sig i ständig maktkamp där relativa fördelar värderas högre än absoluta fördelar (Hall 2014: 56). Enligt filosofen Thomas Hobbes agerar människor och stater, inte endast på grund av materiella intressen, utan ” [...] för att uppnå ära och makt” (Malnes och Midgard 2006: 93).

Med avseende på realismen utgörs staternas beslutsfattande i stor utsträckning av dess säkerhetspolitik (Bell 2017: 2). Det finns två typer av realism – *offensiv realism* och *defensiv realism*. Offensiv realism grundar Mearsheimer i fem antaganden. Dessa handlar om att 1) det internationella systemet är anarkist, 2) starka stater har stor militär kapacitet, 3) stater kan aldrig vara säkra på andra staters intentioner, 4) staters primära fokus är att överleva, och 5) starka stater är rationella aktörer (Johnson – Thayer 2016: 4). Defensiv realism handlar tvärt emot om att försvara den egna staten utan att agera offensivt. Detta kräver dock att staten redan erhåller tillräckligt med makt för att kunna skydda sig. Gemensamt för de båda perspektiven på realism är att det anarkiska tillståndet i världen är vad som driver stater att konkurrera om makt (ibid.). Utifrån det offensiva perspektivet på realism eftersträvar stater att maximera sin makt och det finns ofta ingen tydlig begränsning

för hur mycket makt en stat vill ha, de vill ofta åt så mycket makt som möjligt (ibid.). Ju mer makt en stat har desto större är chansen att bli en hegemoni och kunna säkra sin suveränitet (ibid.). Med hegemoni menas att man innehar en ledande ställning (Tallberg 2014: 211).

Det anarkiska tillståndet inom realismen har även stark koppling till säkerhetsdilemmat (Hall 2014: 57). Eftersom stater enligt Mearsheimers fyra antaganden inte kan lita på att andra stater kommer till dess hjälp i händelse av krig bör alla stater ha egna militära resurser. När en stat upprustar sig militärt skapas ett hot mot andra stater. För att minska detta hot krävs att även de rustar sig militärt, vilket leder till att det skapas en upprustningsspiral. Detta kallas för "säkerhetsdilemmat". För att dilemmat inte ska mynna ut i krig krävs maktbalans, vilket i sin tur innebär att stater behöver ha lika stora militära resurser. Utöver att fred kräver maktbalans spelar det också roll hur många stormakter som finns i det internationella samhället. I en värld med bipolärt system är antalet stormakter två medan det i ett multipolärt system är minst tre stormakter. Enligt realismen är maktbalansen lättare att kontrollera i ett bipolärt system än i ett multipolärt system. Däremot kan små stater i ett bipolärt system inordna sig i stormakternas strategier för att vinna förtroende och få ta del av makten (ibid.). Sammanfattningsvis är staten den viktigaste aktören i samhället enligt realismen, och beslut som fattas utgörs oftast av statens egenintresse.

3.3.1 Kritik

Denna uppsats ämnar belysa liberalismens kritik mot realismen. Liberaler håller med om att staten är en viktig aktör i det internationella samfundet men menar också att det finns andra aktörer som är minst lika viktiga vid internationellt samarbete, vilket realismen inte tar i beaktande (Ericson 2014: 67). Liberalismen motiveras av den fria individen och menar att stater inte har något egenintresse, intresset ligger istället hos individen som lever i staten. Realismen bevisar inte varför stater alltid skulle följa sitt egenintresse, vilket utgör argument för att ideologin anses för snäv. Liberaler menar att det finns fler betydelsefulla aktörer i samhället än staten som inte endast agerar i intresse av sig själva och att realismen anses tro för lite på mänskligheten (ibid: 67-69).

4 Idéanalys

Beskrivningar och förklaringar har en gemensam grund i att de båda påstår något om verkligheten (Vedung 2018: 197). Politikernas rättfärdigande av Operation Decisive Storm i Jemen påstår något om konflikten i landet, om ”verkligheten”. Eftersom uppsatsen syftar till att beskriva och redogöra för GCC-ländernas rättfärdigande av Operation Decisive Storm, samt förklara vilka bakomliggande faktorer som finns till rättfärdigandet av insatsen, kommer Evert Vedungs (2018) beskrivande och förklarande/funktionella idéanalys att åberopas och användas som analytiskt verktyg.

4.1 Vedungs beskrivande idéanalys

Vedungs första analystyp utgörs av en *beskrivande* idéanalys (Vedung 2018: 201). Precis som Beckman, redogör Vedung för den beskrivande idéanalysen som grundläggande och nödvändig för att vidare kunna analysera politiska ideologier. För att förmå förklara något krävs att något först beskrivs (*ibid.*). Målet med beskrivande idéanalys är att beskriva andras beskrivningar, inte förklara det som beskrivits. Förklaringarna lämnas till nästa del av uppsatsens analys (förklarande/funktionell idéanalys). Andras beskrivningar kan, som tidigare nämnts, innefattas av värderande utsagor, rekommendationer, löften och varningar (*ibid.*).

Idéanalytiska beskrivningar utgör en mycket bred kategori (Vedung 2018: 201-202). Utöver att beskriva andras värderande utsagor kan beskrivningar även representera andras motiv till företeelser. Denna del av den beskrivande analysen är viktig att skilja från den förklarande/funktionella, men är också anledningen till att de kompletterar varandra väl och utgör uppsatsens metod. Vedungs förklarande/funktionella idéanalys blir som en naturlig övergång från hans tidigare beskrivande idéanalys (*ibid.*).

En central och mycket viktig punkt inom ramen för den beskrivande idéanalysen är att forskaren måste *tolka* de texter och utsagor som valt att studeras för att nå deras mening och betydelse (Vedung 2018: 202). Att beskriva handlar inte endast om att observera material, krav ställs även på att forskaren formulerar frågor eller tillverkar sökscheman för att nå de politiska ideologiernas mening och betydelse (ibid.). Forskaren måste konstruera ett eget forskarspråk, ett slags *analysspråk* eller *metaspråk* som det även kallas. Metaspråket är vad som beskriver studiens grundmaterial, som med andra ord kallas för *objektspråk*. Sammantaget är målet att med metaspråk beskriva objektspråket på bakgrund av operationaliserade frågor och sökscheman (ibid.).

4.2 Vedungs förklarande/funktionella idéanalys

Poängen med en förklarande/funktionell idéanalys är att åskådliggöra det som ligger bakom den politiska ideologin (Vedung 2018: 226). Med avseende på uppsatsen har den förklarande/funktionella idéanalysen som mål att belysa de bakomliggande faktorerna till att Operation Decisive Storm rättfärdigats som den gjort.

Vedungs förklarande/funktionella idéanalys utgår från två olika perspektiv – *effektperspektivet* och *orsaksperspektivet* (Vedung 2018: 226). Inom statsvetenskaplig forskning har orsaksperspektivet kommit att dominera (ibid.). Perspektivet syftar till att belysa konsekvenserna av idéerna, medan effektperspektivet redogör för faktorerna som idéerna är effekter utav (ibid.). Denna uppsats ämnar utgå från det första av Vedungs två förklarande/funktionella perspektiv – orsaksperspektivet, vilket kommer att utgöra metoden för uppsatsens andra frågeställning: ”Vilka är de bakomliggande faktorerna till att interventionerna rättfärdigats?”.

4.3 Operationalisering

Med avseende på Karl Poppers deduktiva metod ämnar denna fallstudie att undersöka om *säkerhetsteorin*, *solidaritetsteorin* (med fokus på *Intervention by Invitation*), samt *realismen* går att bevisas ligga till grund för rättfärdigandet av Operation Decisive Storm (Esaiasson mfl. 2017: 163). För att uppnå god validitet, det vill säga mäta det vi påstår att mäta och nå trovärdiga slutsatser om verkligheten krävs att teoretiska definitioner och operationella indikatorer stämmer väl överens (Esaiasson mfl. 2017: 57). För att uppnå detta krav avses följande två frågor att utgöra fallstudiens operationella indikatorer: ”På vilka grunder har Operation Decisive Storm rättfärdigats?”, och ”vilka bakomliggande faktorer finns till rättfärdigandet av interventionen?”. De operationella indikatorerna efterliknar uppsatsens frågeställningar och Carol Bacchis frågor kopplade till hennes diskursanalytiska metod ”What’s the problem represented to be?” (WPR) (Esaiasson mfl. 2017: 217). Bacchis metod syftar till att kritiskt analysera hur problem begreppsliggörs och framställs i olika diskurser, och vad diskurserna har för påverkan på samhället (ibid.). Varför Bacchis metod inte valts att åberopas i uppsatsen beror på att den är diskursanalytisk. Denna studie åsyftar att analysera den politiska ideologin kring rättfärdigandet av Operation Decisive Storm, inte exakt hur språket i sig påverkar rättfärdigandet. Denna studie ämnar utgöras av Vedungs beskrivande och förklarande/funktionella idéanalys och därför används Bacchis metod endast som inspiration för att operationalisera relevanta analysfrågor.

De två operationaliserade frågorna är formulerade och kategoriserade så att Vedungs två idéanalytiska perspektiv ska kunna åberopas på varsin av frågorna, och teorierna ska kunna åberopas på den ena, eller båda, av frågorna. Fråga ett skulle kunna göras synonymt med hur konflikten och rättfärdigandet *beskrivs*, vilket ger anledning att åberopa Vedungs beskrivande idéanalys. Teorierna som ämnas användas för att beskriva hur interventionen rättfärdigats är säkerhetsteorin och solidaritetsteorin. Fråga två kommer att utgöras av Vedungs orsaksperspektiv på den förklarande/funktionella idéanalysen, då frågan är mer djupgående och

åsyftar att redogöra för förklaringar. Förklaringarna kommer främst att utgöras av realismen.

1. På vilka grunder har Operation Decisive Storm rättfärdigats?

I enlighet med uppsatsens första frågeställning avspeglar denna operationaliserade fråga hur konflikten, eller ur ett säkerhetsteoretiskt perspektiv – ”problemet”, framställts av makthavare i GCC-länderna (Buzan mfl. 1998: 3). Enligt Köpenhamnsskolan betraktas ett fenomen som ett säkerhetshot, inte ovillkorligen för att hotet är ett verkligt sådant, utan på grund av att fenomenet framställs och representeras som ett (ibid.), vilket ger anledning att undersöka GCC-ländernas framställning av konflikten utifrån Köpenhamnsskolans perspektiv på säkerhet.

Vidare tillhör Operation Decisive Storm den självutnämmande kategorin ”interventioner rättfärdigade med stöd av den solidariska doktrinen *Intervention by Invitation*” (Ruys – Ferro 2016: 63-65). Med anledning av att detta är det ytterst intressant att analysera rättfärdigandet av insatsens utifrån solidaritetsteorin, med fokus på doktrinen. *Intervention by Invitation* operationaliseras i form av de krav som en intervention med stöd av doktrinen måste uppfylla för att anses legitim (Kenny – Butler 2019: 142). Kraven har presenterats i uppsatsens teoridel.

2. Vilka bakomliggande faktorer finns till rättfärdigandet av interventionen?

Bacchi beskriver med koppling till sin metod att en policyinramning i regel osynliggör vissa problem (Bacchi 2009: 36). För att identifiera vad som osynliggjorts vid rättfärdigandet av Operation Decisive Storm kommer realismen huvudsakligen att föras över analysammanhanget. Företrädesvis kommer rättfärdigandet av insatsen analyseras utifrån Mearsheimer fyra antaganden på offensiv realism (Johnson – Thayer 2016: 4). Varför offensiv realism väljer att belysas i analysen beror på att GCC-länderna agerade offensivt när de valde att intervensera i Jemen. De avvaktade inte när president Hadi begärde hjälp för att återta kontrollen i landet. Analysens andra fråga kommer alltså att utgöras av kopplingar och diskussioner mellan Mearsheimers fyra antaganden om offensiv realism och GCC-ländernas rättfärdigande av Operation Decisive Storm.

5 Material

Det förstahandsmaterial som främst avses att behandlas i nedanstående analys är tre skriftliga dokument publicerade i FN:s offentliga databas. Skrivelserna är 1) president Hadis brev med inbjudan till intervention, 2) GCC-ländernas svar på inbjudan och förslag till eventuell intervention, samt 3) FN:s resolution om en intervention i Jemen. Skrivelserna behandlas genom uppsatsen som tre olika texter men refereras endast till som två. Detta beror på att president Hadis brev med inbjudan till intervention (1) och GCC-ländernas svar på brevet och förslag till intervention (2) redogörs för som ett och samma dokument i FN:s databas (S/2015/217).

Med avseende på Köpenhamnskolans teori om att ett problem eller ett fenomen ofta ”säkerhetiseras” av aktörer som besitter hög status (Buzan mfl. 1998: 17), samt att en intervention enligt doktrinen *Intervention by Invitation* kräver att godkännas av FN för att vara legitim (Kenny – Butler 2019: 142), anses det för uppsatsen relevant att behandla FN-dokument. Den förstnämnda skrivelsen, president Hadis inbjudan till intervention, är ett brev som först skickades till närliggande stater i regionen innan det nådde FN. Uppsatsen avser att behandla FN:s kopia av detta brev. I samma dokument som kopian av presidentens brev finns koalitionen (GCC-ländernas) svar på presidentens inbjudan till intervention samt ett förslag om intervention, efterliknat en motion. Detta dokument, tillsammans med FN:s resolution om intervention i Jemen utgör primärmaterialet för uppsatsens första frågeställning, på vilka grunder som insatsen har rättfärdigats. Materialet för uppsatsens andra frågeställning kommer, som tidigare nämnts, utgöras av de två FN-dokumenterna tillsammans med teorin om realismen.

Att använda materialet ifråga görs dock inte utan anmärkning. Med avseende på att uppsatsens analysobjekt utgörs av citat blir en utmaning att uttolka vilka argument som anses (mindre) viktiga (Esaiasson mfl. 2020: 308). Ifråga nämns ”att ta ansvar” färre gånger i dokumenten än vad ”hot och säkerhet” gör. Detta kan tolkas som att

ansvarsutkrävandet anses mindre viktigt ifråga, vilket inte behöver vara hela sanningen. Kristina Boréus och Sebastian Kohl menar att saker kan tillhöra det självklara och därför vara anledningen till att det inte nämns lika ofta (2018: 79). I uppsatsens fall kan tolkningsfel ha stor betydelse för vilka slutsatser som dras. Av den anledningen är det av vikt att åberopa tidigare forskning och sekundärmaterial för att belysa potentiellt underliggande orsaker ifråga.

Uppsatsens sekundärmaterial används primärt för att identifiera vad som (o)synliggörs ifråga. Liksom nämnts i teoriavsnittet ämnar uppsatsens andra frågeställning behandlas med hjälp av realismen. Valet av teori grundar sig mycket i tidigare forskning om interventioner rättfärdigade med stöd av Intervention by Invitation. Resultat har visat att interventionen i Mali och interventionen i Ukraina troligen rättfärdigats på grund av staters egenintressen och strävande efter makt (Ruys – Ferro 2016: 61). Detta antagande efterliknar teorin om realismen och anses därför relevant att åberopa som sekundärmaterial till uppsatsens andra fråga.

6 Analys

Med avseende på uppsatsens syfte ämnar denna analys att undersöka hur GCC-länderna har rättfärdigat interventionen ”Operation Decisive Storm”, samt vilka bakomliggande faktorer som skulle kunna ligga till grund för rättfärdigandet. Analysen är strukturerad på så sätt att uppsatsens två operationaliserade frågor kommer att utgöra de olika delarnas innehåll. Med hjälp av Vedungs beskrivande idéanalys riktar det första avsnittet (7.1) fokus mot GCC-ländernas framställning av konflikten i Jemen och det officiella rättfärdigandet av insatsen Operation Decisive Storm. Analysen utgörs av säkerhetsteorin och solidaritetsteorin. Det andra avsnittet (7.2) behandlas med hjälp av Vedungs förklarande/funktionella orsaksperspektiv, där de potentiellt bakomliggande faktorerna till rättfärdigandet av insatsen belyses och diskuteras. Detta görs utifrån teorin om realismen.

6.1 På vilka grunder har Operation Decisive Storm rättfärdigats?

Analysens första avsnitt fokuserar på GCC-ländernas framställning av konflikten i Jemen och det officiella rättfärdigandet av Operation Decisive Storm. På bakgrund av detta ämnas tre tidigare nämnda FN-dokument att behandlas. Dessa är president Hadis brev med inbjudan till intervention, GCC-ländernas svar på brevet och förslag till intervention, samt FN:s resolution om Operation Decisive Storm. Dokumenten behandlas löpande i texten och analyseras med hjälp av säkerhetsteorin och den solidariska doktrinen ”Intervention by Invitation”.

6.1.1 Säkerhetsteorin

“Saudi Arabia, the United Arab Emirates, the Kingdom of Bahrain, the State of Qatar and the State of Kuwait have followed with great pain and concern the dangerous developments in the Republic of Yemen.

The security and stability of Yemen have been shaken by coup that the Houthi militias carried out against the legitimate authorities.”

Permanent Representative of Qatar

Av anledningarna att ett säkerhetshot, enligt Köpenhamnsskolan, skapas genom att ett fenomen begreppsliggörs som ett hot (säkerhetiseras), samt att aktörer som säkerhetiserar problemen ofta besitter hög status är det av yttersta intresse att analysera hur maktavare inom den Saudi-ledda koalitionen framställt konflikten och problemen i Jemen (Buzan mfl. 1998: 26). Koalitionen beskriver i sitt brev till FN sin orolighet för Jemen och dess myndigheter (S/2015/217). De menar att konflikten berör och gör ont att iaktta. Med anledning av att säkerheten och stabiliteten i landet har skakats om av huthi-rebellerna, vilket har påverkat de legitima myndigheterna, framställs situationen i Jemen som allvarlig och farlig (ibid.). Enligt Köpenhamnsskolan kan denna framställning av konflikten tolkas som ett sätt att flytta den vardagliga dag-till-dag-politiken för att skapa en undantagspolitik där tidigare politiska regler sätts inom parentes (Buzan mfl. 1998: 28). Ett fenomen eller en situation kräver att betraktas som allvarlig för att somliga åtaganden ska träda i kraft (ibid.)

För att lyckas ”säkerhetisera” ett fenomen som ett hot och omsätta teorin i praktiken krävs att framställningen eller beskrivningen av problemet accepteras av en relevant publik (Buzan mfl. 1998: 26–31). I en demokrati handlar detta ofta om att övertyga parlamentet, eller i en enpartistat – partikongressen (ibid.). Som tidigare nämnts är det enligt FN-stadgan otillåtet att använda sig av militära medel, med två undantag (FN-förbundet). Undantagen gäller de fall där självförsvar används eller när FN:s säkerhetsråd beslutar om att tillåta utomstående militära medel (ibid.). Eftersom GCC-länderna fysiskt sett inte anses hotade av huthi-rebellerna i Jemen, utesluts undantaget för självförsvar, och kvar lämnas alternativet att FN skulle tillåta en Saudi-ledd intervention i landet. På bakgrund av detta säkerhets- och solidaritetsteoretiska antagande skulle FN:s säkerhetsråd kunna utgöra framställningens relevanta publik, vilket också antas i realiteten. Konflikten i Jemen beskrivs alltså av GCC-länderna som säkerhets- och stabilitetsmässigt farlig

(S/2015/217), vilket krävs att FN förstår vid rättfärdigandet av en alternativ intervention.

“These developments also constitute a major threat to the security and the stability of region, and a threat to international peace and security. Our countries have acted quickly and made every effort to stand with the Yemeni people as its strives to restore security and stability [...]”.

Permanent Representative of Qatar

Med målet att rättfärdiga en militär intervention i Jemen beskriver GCC-länderna konflikten i Jemen som något mer än bara en lokal konflikt (S/2015/217). De menar att utvecklingen av striderna och oroligheterna i Jemen utgör hot för hela regionen och den internationella freden och säkerheten (ibid.). Denna beskrivning av konflikten speglar också Köpenhamnskolans teori om att ett fenomen inte har en given betydelse i sin natur, utan får betydelse utifrån hur det begreppsliggörs och representeras (Olsson 1997: 34). En beskrivning av ett fenomen som ett hot mot den internationella freden och säkerheten väger oftast tyngre än ett hot mot den enskilda staten eller regeringen, vilket har oerhörd betydelse för möjligheterna att inrätta alternativa insatser (ibid.). Koalitionen belyser även i sitt brev de uppoffringar som tidigare gjorts för att skydda civilbefolkningen i Jemen (S/2015/217). Att skydda ett folk som inte är ens eget, i detta fall det jemenitiska, och sträva efter att bevara säkerhet och stabilitet i landet kan tolkas som solidariska handlingar (Wheeler 2002: 6, 27-28). Enligt Wheeler betraktar solidarister statsöverskridande handlingar som legitima på bakgrund av de mänskliga rättigheterna, och ansvaret som finns för att skydda dem (ibid.). I brevet till FN framställs GCC-länderna som fredssträvande med avseende på att de agerat, och vill fortsätta att agera, solidariskt samt motverka hotet gentemot den lokala, regionala och internationella freden och säkerheten. Med anledning av detta anses det vidare intressant att behandla frågan utifrån ett solidariskt perspektiv.

6.1.2 Solidaritetsteorin och Intervention by Invitation

I samma dokument som GCC-ländernas brev till FN finns även president Abdrabuh Mansour Hadis begäran om externt bidragande till konflikten bifogat (S/2015/217). I koalitionen brev och i FN:s resolution framgår att främsta anledningen till att Operation Decisive Storm rättfärdigats är att president Hadi bjudit in till intervention (ibid.). Han sände den 24 mars 2015 ett brev till alla närliggande stater i regionen där han bad om hjälp för att kunna återställa säkerheten i Jemen:

” Dear brothers, I write this letter to you with great sadness and sorrow in my heart owing to the serious and extremely dangerous decline in security in the Republic of Yemen, a decline caused by the ongoing acts of aggression and the incessant attacks against the country’s sovereignty that are being committed by the Houthi coup orchestrators, with the aim of dismembering Yemen and undermining its security and stability.”

Abdrabuh Mansour Hadi, 24 mars 2015

Den internationella folkrättsdoktrinen *Intervention by Invitation* stöds av FN-stadgans undantagspolitik och utgår ideologiskt sett från solidaritetsteorin (Kenny – Butler 2019: 139). En av huvudprinciperna i FN-stadgan är att ingen får inskränka på den enskilda statens suveränitet (FN-förbundet), men liksom Kenny och Butler menar har suveränitetsprincipen gjorts mindre dominant genom åren och den internationella politiken gällande militära interventioner har tydligt förändrats till att bli mer solidarisk (Kenny – Butler 2019: 139). Flera militära interventioner har, enligt tidigare forskning, rättfärdigats med stöd av doktrinen. Det har dock inte presenterats några begränsningar för hur grunderna till en inbjudan får lov att se ut (ibid.). Kenny och Butler menar att stater inte bör kunna begära militär hjälp på vilka grunder som helst, vilket de enligt internationell rätt heller inte kan (ibid.). Det finns villkor för när en militär intervention får rättfärdigas på inbjudan av den drabbade statens regering, vilka, med avseende på konflikten i Jemen, diskuteras nedan.

Det första kravet för att en militär intervention ska få rättfärdigas med stöd av doktrinen är att den regering som är i behov av hjälp måste samtycka till åtagandet (Kenny – Butler 2019: 142). För att samtycket ska anses legitimt krävs att interventionen inte inskränker på den drabbade statens rätt till självbestämmande (ibid.). Jemens president skriver och vädjar i sitt brev till koalitionen att stå vid det jemenitiska folket och komma till landets hjälp (S/2015/217). Han menar att staten inte längre kan försvara sig själv och därför är i behov av omedelbar hjälp för att återta kontrollen över landet (ibid.). Stöd behövs i alla former menar presidenten, även om det utgörs av militära interventioner (ibid.). Det sista av presidentens ovan nämnda skrivelser skulle kunna tolkas som ett samtycke till åtagandet. Han godkänner att GCC-länderna intervenerar i Jemen.

Det andra kravet innefattas av att den intervenerade aktören är legitim, vilket innebär att staten eller staterna fått ett legitimt godkännande av FN (Kenny – Butler 2019: 142). Detta krav kommer att diskuteras mer nedan i samband med presentationen av FN:s beslut gällande den militära interventionen i Jemen. Doktrinen tredje krav, vilket utgörs av att den drabbade regeringen har effektiv kontroll över staten, ämnas däremot kunna besvaras i detta avsnitt. Med effektiv kontroll menas att staten anses legitim av invånarna och att hela staten tillsammans utgörs av ett hot, inte den enskilde statsmakten eller maktinnehavaren (ibid: 143). I presidentens brev till koalitionen beskrivs att hela det jemenitiska folket och samhället är i fara, inte endast regeringen (S/2015/217). Hadi menar att det är hans ansvar att skydda sin befolkning, oavsett i vilka delar av landet de befinner sig, vilket han längre inte kan (ibid.). Med avseende på detta kan det tolkas som att presidenten har legitimitet och att hela landets befolkning är säkerhetsmässigt hotat.

Presidenten bekräftar även den tidigare nämnda säkerhetsteoretiska idén om att flera delar av regionen anses hotade om konflikten inte får ett slut (S/2015/217). President Hadi skriver att den utvecklade konflikten förutom att hota Jemen även tenderar att hota den internationella freden och säkerheten (ibid.), vilket GCC-länderna även summerar vara en huvudsaklig punkt i deras fråga om intervention till FN (ibid.). GCC-länderna skriver att närvaron av tunga vapen och missiler utgör ett allvarligt hot mot samtliga regionala stater om de hamnar i fel händer. Huthirebellernas attacker på Saudiarabiskt territorium har också ökat chansen att

SaudiArabien skulle slå tillbaka mot Jemen och orsaka fara för landet och omkringliggande länder. Tillsammans med sitt moraliska ansvar gentemot regeringen och befolkningen i Jemen har GCC-länderna gemensamt svarat på Hadis inbjudan till intervention och godtagit inbjudan (ibid.).

Operation Decisive Storm rättfärdigades inte förrän efter det att GCC-länderna gått in för att försvara Jemen och dess befolkning (Ruys – Ferro 2016: 61). Det dröjde cirka två veckor innan FN samtyckte till den militära interventionen och offentliggjorde sitt beslut (S/RES/2216). Beslutet är vad som kommer att presenteras och diskuteras i resterande analysdel. På bakgrund av GCC-ländernas resolution godkände FN den 14 april 2015 en militär intervention i Jemen (ibid.):

Reaffirming its support for the legitimacy of the President of Yemen, Abdo Rabbo Mansour Hadi, and reiterating its call to all parties and Member States to refrain from taking any actions that undermine the unity, sovereignty, independence and territorial integrity of Yemen, and the legitimacy of the President of Yemen

Security Council, 14 april 2015

Med avseende på resolutionen samtycker FN till den militära interventionen mycket på grund av GCC-ländernas framställning av konflikten och säkerhetshotet ifråga (S/RES/2216). För att åter knyta an till solidaritetsteorin och kraven för legitimt stöd av Intervention by Invitation, kommer krav nummer två nu att diskuteras. Kravet innebär, som tidigare nämnts, att den intervenerade parten är legitim, vilket betyder att insatsen först måste legitimeras av FN (Kenny – Butler 2019: 142-143). Operation Decisive Storm startade ett antal veckor innan FN rättfärdigat insatsen, vilket innebär att insatsen då inte stöddes av doktrinen. Inte förrän den 14 april 2015 legitimerades insatsen och den intervenerande parten (GCC-länderna) uppfyllde samtliga krav för att få intervensera med stöd av Intervention by Invitation (S/RES/2216).

6.2 Vilka bakomliggande faktorer finns till rättfärdigandet av interventionen?

Liksom uppsatsens litteraturöversikt visar har stater som tidigare intervenerat med stöd av doktrinen Intervention by Invitation haft andra eller ytterligare avsikter med de militära handlingarna än vad som framgått vid framställningen av insatsen (Ruys – Ferro 2016: 61). Av den anledningen är det ytterst intressant att på liknande sätt undersöka rättfärdigandet av Operation Decisive Storm i Jemen och fylla det tomrum som lämnats inom forskningsområdet. Varken i brevet till FN eller i FN:s resolution framgår att GCC-länderna genom interventionen på något sätt skulle ha som avsikt att skapa eller bibehålla statlig makt. Istället framställs interventionen för att vara en solidarisk handling åsyftat att skydda det jemenitiska folket och hela det internationella samfundet från säkerhetsshot (S/2015/217) (S/RES/2216).

”Recognizing that the continuing deterioration of the security situation and escalation of violence in Yemen poses an increase and serious threat to neighboring states and reaffirming its determination that the situation in Yemen constitutes a threat to international peace and security”.

Security Council, 14 april 2015

Att säkerhetsisera ett fenomen som ett hot mot lokal, regional och internationell fred och säkerhet rättfärdigar vissa politiska åtaganden och utesluter andra (Bacchi 2009: 35). Säkerhetsrådets inramning av konflikten i Jemen kan anses speglas av realismen och det säkerhetspolitiska argumentet om att stater och institutioner ofta agerar åsyftat att skydda sig själva (Hall 2014: 57). Eftersom Operation Decisive Storm, utifrån ett realistiskt perspektiv, betraktas som en offensiv handling ges anledning att diskutera begreppet ”offensiv realism” närmare med avseende på insatsen i Jemen.

6.2.1 Realismen som bakomliggande faktor

Som ovan redogjorts för handlar internationellt samarbete, med avseende på realism, om maktrelationer och maktstrukturer (Tallberg 2014: 210). Realism som ideologi genomsyras av att stater och institutioner endast arbetar för att upprätthålla redan existerande maktstrukturer i världen, vilket skulle kunna tolkas som att GCC-länderna endast intervenerade i Jemen för att utöka sina maktpositioner i det internationella systemet (ibid.). Staters egenintresse är enligt realismen det enda som driver stater till att handla, och internationella organisationer och institutioner fungerar endast som en förlängd arm av stormakters egenintressen (ibid.).

På bakgrund av Mearsheimers fyra antaganden med avseende på offensiv realism kommer nu, hypotetiskt sett, ett antal bakomliggande faktorer till insatsen att diskuteras. Mearsheimers första antagande, att det internationella systemet är anarkist, skulle kunna tolkas som att insatsen rättfärdigats på bakgrund av att GCC-länderna velat säkra sin maktposition i samhället (Johnson – Thayer 2016: 4). Enligt realismen har starka stater mer inflytande i den internationella beslutsprocessen, vilket skulle kunna ha varit en drivkraft för GCC-länderna att intervensera (Tallberg 2014: 210). Med andra ord skulle det kunna förklaras som att ju mer makt en stat har desto större är chansen att bli en hegemoni och kunna säkra sin egen suveränitet (Johnson – Thayer 2016: 4). Med hegemoni menas att man innehar en ledande ställning (Tallberg 2014: 211). Ett anarkiskt system innefattas även av polaritet (Hall 2014: 57). Med polaritet menas att makten är fördelad olika, vilket påverkar stater att handla olika. I en värld med ett bipolärt system är antalet stormakter två medan det i ett multipolärt system finns minst tre stormakter (ibid.). När Operation Decisive Storm rättfärdigades bestod världens system, liksom nu, av flera stormakter. Enligt realismen kan ett multipolärt system skapa en ond maktcirkel där stater ständigt strävar efter att ta sig högre upp i maktrangordningen (ibid.). Detta skulle kunna vara en av anledningarna till att insatsen genomförts. För att visa sig stark för resten av det internationella systemet och samhället.

Vidare presenterar Mearsheimer sitt andra antagande - att starka stater har stor militär kapacitet, vilket är en förlängning av hans första antagande (Johnson – Thayer 2016: 4). Om GCC-länderna hade som avsikt att visa sig starka under

interventionen krävdes att de uppvisade stor militär kapacitet. När en stat upprustar sig militärt skapas ett hot mot andra stater. För att minska detta hot krävs att även de rustar sig militärt, vilket leder till att det skapas en upprustningsspiral (ibid.). GCC-länderna skulle hypotetiskt sett, enligt realismen, kunna vara den första aktören i den externa kappupprustningsspiralen. De skulle även kunna tolkas vara den mer långtgående aktören i en spiral skapad av konflikten mellan den jemenitiska regeringen och huthi-rebellerna. I artikel 1(c) i FN:s resolution (S/RES/2216) bekräftas att huthi-rebellerna utsatts för hot av utomstående stater och aktörer, vilket skulle kunna ha bidragit till att huthi-rebellerna känt ytterligare behov att stärka sina militära resurser. I GCC-ländernas förslag om resolution beskrivs att huthi strävat efter att bli en hegemoni och att de beslagtagit vapen och andra militära medel för att stå emot externa hot från närliggande stater och aktörer:

1. “Demands that all Yemeni parties [...] refrain from further unilateral actions that could undermine the political transition in Yemen, and further demands that the Houthis immediately and unconditionally: [...]

- (c) relinquish all additional arms seized from military and security institutions, including missile systems, [...]”

Security Council, 14 april 2015

Mearsheimers tredje och fjärde antagande har valts att diskuteras tillsammans på grund av att de, med avseende på studien, går hand i hand. Den tredje punkten handlar om att stater aldrig kan vara säkra på andra staters intuitioner, och den fjärde punkten innefattas av att staters primära fokus är att överleva (Johnson – Thayer 2016: 4). Precis som GCC-länderna och FN beskriver i sitt brev (S/2015/217) respektive resolution (S/RES/2216) är regionen och världen säkerhetsmässigt hotat av drabbningarna i Jemen. Framställningen av problemet skulle kunna tolkas som att staterna vill intervensera i landet för att säkra sin egen säkerhet i framtiden, möjligen för att det inte går att vara säker på andra staters intentioner. Om huthi-rebellerna och andra terroristorganisationer bekämpas på jemenitiskt territorium skulle hotet mot GCC-länderna i framtiden inte vara lika stort. Samtidigt skulle statens primära fokus på att överleva gynnas av att visa världen vilka militära resurser man sitter inne på för att i framtiden undvika att bli hotat (Hall 2014: 57).

En stark stat med stora militära resurser är svårare och politiskt farligare att göra sig ovän med än en svag stat utan militära resurser (ibid: 57-59). Precis som i ett bipolärt system, enligt realismen, är det av vikt för svaga stater att göra sig vän med starka stater för att vinna förtroende och öka sin chans till större politiskt inflytande (ibid.).

Mearsheimers femte och sista antagande gällande offensiv realism är att starka stater är rationella aktörer (Johnson – Thayer 2016: 4). Som rationell aktör menas att man strävar efter relativa fördelar (ibid.). Man agerar på ett sätt som gynnar den egna aktören. På bakgrund av att stater enligt realismen ständigt befinner sig i maktkamp och strävar efter att vinna relativa fördelar är det av intresse att genomskåda dessa fördelar. Antagandet som presenterats ovan, att GCC-länderna och FN möjligtvis strävar efter att säkra sin egen säkerhet i framtiden, går det enligt realismen att tolka som en relativ fördel (Hall 2014: 56). Den relativa fördelen skulle också bli en absolut fördel eftersom Jemen, regionen och hela världen hade utsatts för mindre hot (ibid.). Om avsikten med interventionen är att skaffa sig relativa eller absoluta fördelar är svårt att bevisa men det skulle utifrån ett realistiskt perspektiv kunna vara så att GCC-länderna valt att intervensera i Jemen med förhoppningen att skydda sin egen stat i framtiden, utan någon solidarisk avsikt.

Ytterligare en relativ fördel enligt realismen skulle kunna vara att GCC-länderna förbättrar sin maktposition i det internationella samfundet (Hall 2014: 56) (Tallberg 2014: 210). Genom att intervensera med stöd av FN-stadgan, som koalitionen tillslut gjorde, förbättras staternas legitimitet i internationell politik då FN är en mycket legitim aktör. Av den anledningen skulle även det kunna ses som en drivkraft och en bakomliggande faktor till att Operation Decisive Storm rättfärdigats.

7 Slutdiskussion

Syftet med ovanstående analys har varit att 1) utifrån säkerhetsteorin och solidaritetsteorin undersöka hur den Saudi-ledda koalitionen (GCC-länderna) framställt konflikten i Jemen för att rättfärdiga en militär intervention, samt 2) utifrån realismen undersöka vilka bakomliggande faktorer som kan ligga till grund för insatsen. För att uppnå god intersubjektivitet ifråga är det av yttersta vikt att redovisa de slutsatser som dragits utifrån analysen, samt att redogöra för alternativ till dessa slutsatser och motivera varför de egna slutsatserna anses rimliga (Esaiasson mfl. 2020: 25). Att motivera och argumentera för dina slutsatser anses särskilt viktigt vid användning av ett konstruktivistiskt angreppssätt, där de i uppsatsens fall ”egna” tolkningarna ges utrymme. Tolkningar har, som tidigare nämnts, stor inverkan på vilka slutsatser som dras (ibid.).

Viktigt är även att visa på god validitet, alltså att mäta det vi avser att mäta. För att uppnå detta och underlätta för läsaren är denna slutdiskussion uppdelad i tre avsnitt där först uppsatsens två frågeställningar diskuteras (avsnitt 7.1 och 7.2) för att sedan kopplas ihop och att skapa ett gemensamt slut för uppsatsarbetet (7.3).

7.1 Hur har GCC-länderna framställt konflikten i Jemen för att möjliggöra rättfärdigandet av ”Operation Decisive Storm”?

Sammantaget beskrivs Operation Decisive Storm ha rättfärdigats på bakgrund av president Hadis inbjudan till intervention, den solidariska och moraliska skyldigheten att skydda civilbefolkningen i Jemen, samt för att motverka det regionala och internationella hotet mot freden och säkerheten. Innan analysen genomfördes, liksom det framgår i uppsatsens inledning, var det tydligt att Operation Decisive Storm främst rättfärdigast på grund av president Hadis inbjudan till intervention. Denna framställning kan nu i efterhand bevisas inte utgöra hela

sanningen. Analysen visar att det regionala och internationella hotet mot freden och säkerheten har varit en mycket betydande anledning till att insatsen valts att godkännas, vilket nämns i alla tre dokument (S/RES/2216).

Liksom ovan påpekats har ett fenomen, ur ett säkerhetsteoretiskt perspektiv, inte någon given mening i sin natur (Hall 1997). Mening skapas utifrån hur ett fenomen framställs. Beroende på om det beskrivs som ett hot eller som något gynnsamt kommer det att hanteras olika (ibid.). Därför har det som tidigare nämnts varit av vikt att analysera hur just beslutsfattare valt att inrama problemet, eller i detta fall, konflikten i Jemen.

Av vad som framgår i analysen av GCC-ländernas efterliknande motion och i FN:s resolution har operationen rättfärdigats i enighet med solidaritetsteorin och säkerhetsteorin. De bevisas i analysen som teoretiska anledningar till att operationen rättfärdigats. Säkerhetsmässigt förklarar både koalitionen och FN konflikten i Jemen som både ett regionalt och internationellt hot (S/RES/2216). I resolutionen framgår tydligt att den kraftigt utökade terrorismen kräver att motverkas för att inte skapa konflikter i resten av världen, med extra fokus på terroristgruppen *Al-Qaida in the Arabian Peninsula* (AQAP) (ibid.).

Insatsen beskrivs i analysen även ha rättfärdigats på bakgrund av solidaritetsteorin. GCC-länderna uttryckte till FN att de kände sig skyldiga att skydda den jemenitiska befolkningen och omvärlden från de säkerhetsmässiga hoten (S/2015/217). Detta argument användes även som ett starkt sådant av FN i deras resolution (S/RES/2216). I analysen framgår även att doktrinen Intervention by Invitation varit betydande för legitimeringen då FN:s rättfärdigande av en militär intervention kan baseras på olika angelägenheter där inbjudan från den drabbade staten kan ses som ett (Kenny – Butler 2019: 138). Att få godkännande av den drabbade staten att intervensera har historiskt sett visat sig väga tungt hos FN (ibid.).

7.2 Vilka bakomliggande faktorer skulle enligt realismen ha kunnat ligga till grund för framställningen, och rättfärdigandet, av insatsen?

Analysen visar att flera potentiella faktorer kan ligga bakom rättfärdigandet av Operation Decisive Storm i Jemen. Offentligt sett redogör GCC-länderna och FN mycket för säkerhetsdilemmat och att det gäller att motverka extremism och terrorism för världen inte ska behöva utsättas för ännu större hot i framtiden. Om detta solidariska argument står för hela sanningen är svårt att säga men enligt realismen tolkas insatsen rättfärdigats på grund av staters mer enskilda intressen. Säkerligen kan säkerhetsaspekten vara en av anledningarna till att intervensera men då för att skydda sig själva, inte för att skydda Jemen, regionen och världen. Staterna har enligt realismen agerat utifrån sitt egenintresse att upprätthålla och utveckla sin maktposition i det internationella systemet.

Det går att argumentera olika för vilka bakomliggande faktorer som ligger till grund för att stater väljer att intervensera. Att argumentera utifrån teorin om realismen är ett sätt. För att se utanför uppsatsens ramar skulle GCC-länderna ha kunnat intervensera i Jemen av fler anledningar än att de velat skapa eller upprätthålla makt i det internationella systemet. En alternativ bakomliggande faktor skulle kunna vara att koalitionen själva skulle vilja skapa ett imperium. Realismen fokuserar på den enskilde staten men stater kan även arbeta tillsammans för att upprätthålla maktstrukturer, något som inte nämns inom ramen för realismen. Interventionen skulle även kunna ha grundat sig i tidigare konflikter eller hemliga avtal som tidigare slutits av inblandade aktörer. Det är inte ovanligt att stater har speciella förhållanden till varandra med specifika avtal som inte offentliggjorts eller inte får brytas. Makthavare skulle även kunna stå i skuld till varandra vilket också skulle kunna vara en anledning till att intervensera och ”hjälpa till”. Varken i presidentens brev till koalitionen, i GCC-ländernas svar på brevet eller i FN:s resolution framgår att staterna på något sätt skulle ha en viss relation till varandra, men det betyder dock inte att så är fallet. Som analysen visar finns det saker i policyer som (o)synliggörs. Makthavare framställer ofta ett fenomen för att gynna sig själva,

vilket skulle kunna tolkas vara ett realistiskt perspektiv på ett antagande (Tallberg 2014: 210).

Analysen pekar även på, som tidigare nämnts, att koalitionen intervenerat på bakgrund av solidaritetsteorin och att de velat skydda Jemen, regionen och världen. Det skulle även kunna vara så att GCC-länderna ville skydda något annat land eller någon annan aktör än de som nämns i förslaget till FN. Solidaritetsteorin handlar om att skydda men det definieras inte lika tydligt vad det är som ska skyddas. Precis som säkerhetsteorin menar är det upp till den enskilde staten att avgöra vad som anses skyddsvärt och inte (Buzan mfl. 1998: 29). Staterna skulle även kunna ha varit pressade till att intervensera av olika anledningar. Utomstående aktörer med intresse i de inblandade staterna skulle kunna ha påverkat valet att intervensera.

Dessa teorier är endast spekulationer men nämns för att visa på medvetenhet och för att inspirera till framtida forskning. Det är viktigt att kunna peka på att denna uppsats ger *ett* perspektiv på rättfärdigandet av Operation Decisive Storm, och att det finns fler. GCC-länderna skulle kunna ha haft ytterligare eller andra avsikter med att intervensera, men realismen är vad som belyses i denna uppsats. Detta på grund av tidigare forskning gällande interventionen i Mali och interventionen i Ukraina.

7.3 Avslut

Operation Decisive Storm rättfärdigades på grund av Jemens president Abdrabuh Mansour Hadis inbjudan till intervention, att konflikten ansågs vara ett hot mot den regionala och internationella freden och säkerheten, samt att GCC-länderna kände en moralisk skyldighet att skydda den jemenitiska befolkningen och dess regering. Denna framställning av konflikten och legitimering av insatsen är vad som presenterats offentligt men som enligt analysen har bevisats inte belyser hela sanningen. Länderna anses enligt realismen ha verkat i Jemen på bakgrund av det statliga egenintresset. Interventionen tolkas ha genomförts på grund av att staterna haft intresse i att stärka sin egen maktposition i det internationella samfundet.

8 Referenser

- Bacchi, C.** (2009) "Analysing policy: What's the problem represented to be" London Pearson Education.
- Beckman, L.** (2005). *Grundbok i idéanalys*. Stockholm: Santérus förlag.
- Bell, D.** (2017). "Political Realism and International Relations". *Philosophy Compass* 12(2).
- Bergenwall, S.** 2018. *Det glömda kriget i Jemen*. Stockholm: Totalförsvarets forskningsinstitut.
https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKewjRstfM0ZL0AhXh_CoKHVRWCX4QFnoECAQQAQ&url=https%3A%2F%2Fwww.foi.se%2Frest-api%2Freport%2FFOI-R--4602--SE&usg=AOvVaw1gExGRQ2K8KJf3KszRTSZM (Hämtad 2021-11-10).
- Boréus, K.** Kohl, S. (2018) "Innehållsanalys" i Bergström, Göran - Boréus, Kristina red. 2018. *Textens mening och makt. Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. Lund: Studentlitteratur.
- Buzan, B.** Wæver, O. Wilde, JA. (1998) "Security: A New Framework for Analysis". Boulder, CO: Lynne Rienner.
- Börås, M.** (2019) "The Sahel crisis and the need for international support" Nordiska Afrikainstitutet Uppsala 2019.
- CASE-Collective** (2006) "Critical approaches to security in Europe: A networked manifesto" *Security dialogue*, vol. 37 no. 4 pp. 443-487.
- Ericson, M.** (2014). "Liberalism". Gustavsson, J. Tallberg, J. (red.). *Internationella relationer*. Lund: Studentlitteratur AB, 67-80.
- Esaiasson, P.** Giljam, M. Oscarsson, H. Wängnerud, L (2017). "Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad" Stockholm: Norstedts juridik.

FN-förbundet. "R2P och FN-stadgan". <https://fn.se/stockholm/r2p-och-fn-stadgan/>.

Garcia, CA. (2019) "Bordering work in contemporary political discourse: The case of the US/Mexico border wall proposal", *Discourse & Society*, Vol. 30 no. 6 pp. 573–599.

Globalis 2021a <https://www.globalis.se/Konflikter/Asien/jemen>

Hall, M. (2014). "Realism": Gustavsson, J. Tallberg, J (red.). *Internationella relationer*. Lund: Studentlitteratur AB, 53-65.

Hedendahl, Georg (2020). "Militära interventioner med stöd av R2P – ett kapitel i det förgångna? En studie med utgångspunkt i konflikterna i Libyen, Syrien och Jemen". Diss, Uppsala universitet. <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1436028/FULLTEXT01.pdf> (Hämtad 2021-12-01).

Hyllienmark, C. (2013). "Responsibility to Protect (R2P)". Myndigheten för samhällsskydd och beredskap.

<http://www.sakerhetspolitik.se/Sakerhetspolitik/Mansklig-sakerhet/Responsibility-to-Protect-R2P/> (Hämtad 2022-01-02).

ICISS (2001). *The Responsibility to Protect: Report of the International Commission on Intervention and State Sovereignty*. Ottawa, International Development Research Council. §1.37-1.38.

Johnson, D.P.D. Thayer, A.B. (2016). "The Evolution of Offensive Realism Survival under Anarchy from the Pleistocene to the present". *Politics and the Life Sciences*. 35(1). pp. 1-26.

Kenny, C. Butler, S. (2019). "The Legality of 'Intervention by Invitation' in Situations of R2P Violations". <https://nyujilp.org/wp-content/uploads/2019/01/NYI103.pdf> (Hämtad 2022-01-02).

Malnes, R. Midgaard, K. (2006). *De politiska idéernas historia*. 2 uppl. Lund: Studentlitteratur AB.

Mastroianni, Marissa A. (2016). "Russia Running Rouge?: How the Legal Justifications for Russian Intervention in Georgia and Ukraine Relate to the U.N. Legal Order", *Seton Hall Law Review*, Vol. 46, pp. 599-659.

McDonald, M. (2008) "Securitization and the Construction of Security," *European Journal of International Relations*, Vol. 14 no.4 pp. 563-587.

Olsson, U. (1997). "Folkhälsa som pedagogiskt projekt: Bilden av hälsoupplýsning i statens offentliga utredningar", Uppsala Universitet.

Reus-Smit, C. (2013). "Constructivism" i Burchill, S. Linklater, A. (red.) i *Theories of International Relations*. 5:e uppl. Basingstoke: Palgrave Macmillan

Ramsbotham, O. (1997). "Humanitarian Intervention 1990-5: A need to reconceptualize?" *Review of International Studies*, 23(4), pp. 445-468, DOI: 10.1017/S0260210597004452.

Ruys, T. Ferro, L. (2016). "Weathering the Storm: Legality and Legal Implications of the Saudi-led Military Intervention in Yemen", *International and Comparative Law Quarterly*, vol. 65, no.1, pp. 61-98.

Secretariat General of the Gulf Cooperation Council. The Cooperation Council for the Arab States of the Gulf (GCC). <https://www.gcc-sg.org/en-us/Pages/default.aspx> (Hämtad 2021-12-16).

Silverstone, S. (2018). "Just War Theory". Oxford Bibliographies. DOI: 10-1093/OBO/9780199743292-0050.

S/2015/217. Finns tillgänglig via:

https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/s_2015_217.pdf (Hämtad 2022-01-03).

S/RES/2216 (2015). Finns tillgänglig via:

https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/s_res_2216.pdf (Hämtad 2022-01-03).

Stengel, FA. (2019). "Securitization as Discursive (Re)Articulation: Explaining the Relative Effectiveness of Threat Construction", *New Political Science*, vol. 2, no. 41, pp. 294- 312.

- Stigall**, Dan E. (2015). "The French Military Intervention in Mali, Counter-Terrorism, and the Law of Armed Conflict", vol. 223, no. 1, pp. 2-40.
- Tallberg**, J. (2014). "Internationellt samarbete". Gustavsson, J. Tallberg, J. (red.). *Internationella relationer*. Lund: Studentlitteratur AB, 199-217.
- Vedung**, E. (2018). "Fyra typer av statsvetenskaplig idéanalys". Statsvetenskaplig tidskrift.
<https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwitqpau34j0AhWPzosKHaBeBu8QFnoECAMQAQ&url=https%3A%2F%2Fjournals.lub.lu.se%2Fst%2Farticle%2Fdownload%2F18122%2F16399&usg=AOvVaw1mKnuxsq0J6Sildv6GmS6Z> (Hämtad 2022-01-02).
- Vincent**, R. (1986). *Human Rights and International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Wheeler**, Nicholas J. (2000). "Saving Strangers: Humanitarian Intervention in International Society". Oxford, Oxford University Press.